

Skira P. son

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2669

K: f 1

Snarl.

Mor M

Närhanda o: r

1930

Uppf. B. Linderborg

Ben. Stena Johans dotter

f. 1833 - Närhanda

Näcken.

Näcken.

Visst är det en näck i sjöarna. Åtminstone var det förr. Han rejste mellan sjöarna.

När jag var liten, ville jag och mina syskon alltid hänga nere vid sjön och meta. Men så en gång fick vi se en liten gubbe sitta på vannet och spela så väl, att det aldrig kunde vara en människa. Och när vitalade om det därhemma, så fick vi aldrig mer gå till sjön. Mor sa, att han kunde dra ner oss i sjön, om vi kom åt det hållet.

2669

Uppe vid Ingelsbron satt han under bron och spela-
de. Marit i Knoxhult hade hört honom spela där.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Skousnuvan.

Skousnuvan.

Det var en gång en gubbe, som stod
och kokade beck, som de gjorde mycket förr i den trak-
ten. Om natten kom det ett fruntimmer till honom i
skogen och frågade, vad han hette. "Jag själv", sva-
rade han. Därpå tog hon upp kläderna och värmdes sig,
så han fick se det lilla hon hade, och då begrep han
ju, att det inte var något redigt fruntimmer, som bar

==== 74
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2669

sig åt på det viset. Så till slut blev han besatt
på'na och tog en skopa hett beck och slängde i
skrevet på henne, och det brände ju, så hon satte
till att springa inåt skogen. Då var det någon inne
i skogen, som frågade, vem som hade gjort det. "Jag
själv har skållat mina konte, jag själv har skållat
mina konte", skrek hon. - "Har du själv gjort det,
har du inget att si. Självgjort är välgjort!"

5
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 2669

Skousnuvan.

Skousnuvan.

I Stenkakebacken i Björkemåla
hade de sett skousnuvan stå och baka stenkakor.
Hon var som ett vanligt fruntimmer, om hon inte
vände ryggen till, för då såg de, att hon var ihå-
lig som ett skal.

Virvelvindar.

Virvelvindar.

I så'na där hörvinna' de kallade, sa' de, att det var folk som var uppe i luften, och hörvinna' kunde vara själva människan.

En gång slängde en dräng sin kniv i en så'n hörvinna', och en käring i byn fick den i låret, så hon blev halt i all sin tid. Hon kom med kniven till drängen och bad honom, att han aldrig skulle göra så mer, för det kunde gå illa.

fr
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNE

2669

Husjö bier:

Husjö bier:

Det var en bonde nere vid Husjön
i Lapparbo, som hade slaktat ett par grisar ^{en dag} ~~förda~~,
och som han hade lagt in i en bod där. Men de kommo
bort under natten, och han sprang där och letade efter
dem överallt. Men när han länge hade letat, hörde han
en röst uppe i berget, som skrek: "Du behöver inte le-
ta efter dina galta~~r~~, Masse, för de ligger salta i
Husjö bier:

-----7, 8
LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV.

2669

Vi va' så rädda för det Husjö
bier, när vi gick och plockade bär.

2669

Smida ut ögat.

Smida ut ögat.

Massa - Johanna hade fått sitt öga utsmitt. Hon hade en bror, som hette Jon. Jon hade en dåli'er gris. Och Johanna hade med en gris, men han var bra. Då trodde Jon'as kvinna, att det var Johannas skull, att deras gris var sämre, så hon hade honom te och gå ner till Falkarna i Skåne. Det var två bröder, loja trollkarlar bägge två. Och en av dom smidde ut ögat på Johanna, så hela ögat ruttnade bort på henne. Det började som ett vanligt litet hål under ögat. Och då sa hon, att det var henna bror,

10.

10

2669

som hade gjort det. Men det blev större och större och
hon var hos Tingsåsa doktor.med det. Det var D:r Palmlund
på den tiden, och han sa' bara precis som det var: "Det
är utkastning, så det går inte och bota". Sen sa' Johan-
na, att det var kräfta hon hade, för hon kunde ju inte
med och säga, att det var henna egna bror, som hade gjort
det.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESMUSEUM

2669

Ordspråk.

Ordspråk.

"Varm som en stenkakebagare."

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

12

2669

Födelse.

De brukade inbilla de smärre barnen, att det var stor-
ken, som kom med dom.

Födelse.

När en föling /fölung/ blir till, så är det en hinna
om den. Den skulle de kränga av och så skulle kvinnan krypa
genom den fölhinnan. Det behövde inte vara, just när hon var
med barn, utan det gick lika bra, när hon gjorde det. Och
utav det fick hon lätt för att barna.

Om det kom en karl eller kvinna och tittade i dörren, när barnsängskvinnan var sjuk, så kunde hon ställa plågorna på honom eller henne. Ja, det vill säga, det var inte alla kvinnor, som kunde det, men det fanns så'na, som både kunde och brukade så'na där leda konster. Men den som hade fått plågorna ställda på sig hade inget annat att göra än springa ut och dra av sig byxorna och hugga av byxlinningen. Annars fick han ha det, ända tills hon födde barnet.

Efterbörden hävde de ner i en träskål och så kölnade /brände/ de upp alltihop.

Missfallet brukade de stoppa ner i någon gammal ask och så sätta in den i något hål på ringmuren eller i stenfoten till kyrkan.

Efter förlossningen bar de barnsängsmat till käringarna. Det var mest gröt. Barnsängsgröt kallte de den. Men den

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

Im.

160 64

160 64

160 64

Nypp. 13. Jöherberg

14. 14

ordningen håller de inte längre på, så det har de hört upp
med nuförtiden.

Ben. Stina Johanna Jatter
f. 1833 i Kärnunda

2669

De var rädda för att slå ut någon blo' efter en barne
sängskvinna, för fick Nicken tag i det, så blev hon tosig.
När Bengta Katrina hade fått ett av barnen, så slarvade de
på det viset. Och en kväll var hon ensam hemma och satt och
väntade på Bengt. Och hon gick ut och tittade efter honom,
men då kände hon, hur Nicken kom och tog efter henne. Men
hon blev så tosig utav det, så de kunde inte ha henne hemma,
utan nu är hon kommen på hospital.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

På en gård på andra sidan Femlingen, som heter Röckla,
tog trollen en barnsängskvinna. Och de arbetade en alestock
så väl, att de trodde, det var hon, som låg död i sängen.
Och de ställde till begravning och skulle begrava henne, men
då frågade prästen dom, om de visste, vad det var för något,
som de begrov. Och han talade om för dom, att det inte var

(1) inf. visan

Acc. nr. 2676.16-23;
28 34:7-14;

15
2669
LUND'S UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

något annat än en alestock. Men sen gifte han om sig, och vid bröllopet kom hans gamla hustru tillbaka och visade sig för honom och sa': "Ge mig ditt strumpeband och fria mig ur trollens hårda hand." Och han hoppade över bordet och skulle ut till henne, men de andra höll honom, för de va'rädda, att trollen skulle ta honom me', om han fick komma ut till henne. Sen visade hon sig var julafton vid en backe, som de kallade Käringabacken. Och när hon dog, fick den där prästen, som hade begravt alebilden en förnimmelse om det, så han höll tacksägelse över henne. Han hette Nilsson den prästen och var präst i Virestad, när detta hände, Röckla ligger i Virestad. Ja, det var en förskräcklig händelse det! Och tänk de hörde, hur trollen var i skogen och högg alebilden. Då var det en av dom, som skrek till de andra: "Hugg stora pattar, för det har Tora!"

Föddes barnen på en torsdag, skulle det inte vara bra för dom.

Barnets första badmatten skulle slås ut under köks-
golvet och fick aldrig slås ut under bar himmel.

Första
badvattnet.

För att barnet inte skulle bli bortbytt, skulle de
ha lök i schvöpna /svepningen/, så länge ungen var liten.

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2669

Dopet.

Under dopet skulle barnet ha silverpengar i schvöpna /svepningen/, för att barnet skulle få gott om pengar sen framdeles.

Barnet uppkallades efter någon död anförvant men aldrig efter någon levande. Varför de inte kallade upp dom efter de levande, det vet jag inte. Men det hände aldrig i alla fall.

Skrek barnet under dopet, skulle det få god sånggåva,

(2.5)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

/18

2669

påstod de.

Läste prästen högt och tydligt, skulle barnet få lätt
vid att läsa.

Kyrkotagning.

Kvinnorna skulleakta sig för att gå ut~~z~~, innan de var kyrkotagna, sen det hade blivit skumt. Och så skulle de alltid ha en sax vid tröskeln, som hon skulle gå över, om hon var tvungen att gå ut.

Efter kyrkotagningen hade de kyrkogångsgillet. Det hölls i stallarna, och det var bara att äta och supa. Så ibland var de så fulla så, när de gick hem. När pastor Olsson var präst här höll han sig inte för god att komma in och ta sig en bit mat tillsammans med oss, han heller.

Kyrkotagning.

Kyrkogångsgille.

(1.51)

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

20

2669

Avvänjning.

Ja det var då ett besvär med att vänja av barnen!
Och så svårt sen! Somma skickade bort barnen till släk-
tingar, men jag knäppte bara livstycket i ryggen istäl-
let för fram , och så hade jag dom själv.

Avvänjning.

Löjtnant Nöring sa' de hade en son, som pattade,
när han var så stor, att han gick på jakt med faren. När han
blev trött på att jaga sa' han: "Nä, nu ska jag gå hem till
mor och patta.

På en gård i norra delen av socken hade mora' med sig sin store here i kyrkan, och mitt under gudstjänsten sa' han, att han ville patta. "Tyst, tyst", sa' mora', "det ska du la inte tala om här." "Det var la då faen", sa' pojken, "om jag inte får patta, när jag vill". Och det sa' han, så folket runt ikring hörde, vad det var fråga om.

2669

222

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

FRIERI, LYSNING OCH BRÖLLOP I HÄRLUNDA.

(115)

Sm.
Allbo 187
Karlanta Sn

Upph. Kengt Söderberg 1930

Bes. Hina Johansdotter, f. 1835 i H.

223

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Frieriet.

Frieriet.

Allra först gjorde bönemannen några frestningar och hörde sig för, hur landet låg. Till böneman brukade de försöka få någon god vän till brudgummen eller så. Och sen hörde jag talas om, att det var särskilda, som de hade till den där sysslan. Lyckades frieriet skulle bönemannen till ersättning för sitt besvär ha en skjorta. Och ibland fick han väl pengar me.

Samtidigt med frieriet beslöt det om hemgiften.

2669.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

--- 2424

Giftermål utom socknen ? Ja, då för allt i världen,
det förekom förr i tiden också. Det var lika vanligt det då
för tiden som det är nu.

Om det var flera flickor i en familj eller ett hem,
så måste de alltid bli bortgifte i ordning, så de fick in-
te hoppa över någon. Men annars gifte de sig då som nu vid
olika ålder.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKBIBLIOTEK

2669

Lysning.

Lysning skulle alltid uttagas i ny. Tog de ut sin lysning i nedan skulle det inte bli bra med äktenskapet. Men det fick inte heller vara i nyårsnyet, för då gick det lika illa eller kunde åtminstone gå illa.

Bruden skulle ha fästegåva vid lysningen. Och det dög inte med några andra pengar än en fyrariksdaler.

Prästen skulle ha tio kronor minst vid lysningen. Men att de gav klockaren något, minns jag inte.

Lysning.

En annan av mina sagesmän, som var med mig hos gum-
man Stina berättar:

2669

När jag gifte mig andra gången nere i Virestads -
socken /det var i slutet på 1880-talet/, så fick vi lyse-
sedeln av prästen. Men han fick inte av sig att ta med sig
den till kyrkan själv, utan den fick jag bära ner till kloc-
karen, så han tog med sig den åt kyrkan på söndagen. Och det
fick han lov att ha ett par kronor för. Men prästen fick ing-
et av oss.

Stina fortsätter:

Man fick inte gå till kyrkan under de tre söndagar det lyste
för en. Men på sistone ha de börjat med en ny sed i denna för-
samlingen. Så nu går de åt kyrkan sista söndagen det lyser
för dom. Men så var det som sagt var aldrig förr, för då fick
de inte visa sig i kyrkan, så länge det lyste för dom. Men vad
det skulle vara bra för, det vet inte jag.

26/4

Bröllop.

Bröllopet hölls alltid i brudens hem. Ungdomen däri-
kring brukade alltid resa äreportar, som de klädde med löv
eller granris. Men att de satte upp några granar, har jag
aldrig sett här på trakten

Bröllop.

Bjudningen till bröllopet brukade göras tre-fyra da-
gar i förväg. Och den gjordes alltid muntligen. Till att
bjuda skickade de ut vem som helst. Det var ingen bestämd
till det. Det var först och främst de närmaste släktingar-
na och grannarna, som bjöds. Och så var det vidare kalasla-

get, dom som de brukade kalasa ihop med i vanliga fall. Det var bestämda gårdar. Men då kan jag inte klara ut nu, hur det hörde ihop i de olika byarna. De fattiga fick ju inte höra till några kalasslag förresten, så en annan har ju inte haft någon anledning att lägga det på minnet. Nu håller de förresten inte på dom gamla kalaslagen mer än vid begravningarna.

2669

Klädandet av bruden.

Bruden skulle inte klä sig själv den dan, utan det fick lov att vara 2-3 grebbor av de närmaste till det. /På upptecknarens fråga om brudräktens utseende, svarade Stina så virrigt och motsäggande, att det hela blev fullständigt utan sammanhang och utan reda./

Klädandet av
bruden.

Vigseln.

Vigseln hölls än i kyrkan, än i prästgården och ibland till och med hemma i bröllopsgården, Det vanligaste var, att de ~~resten~~ reste fram till prästgården med ett

Vigseln.

29
29

2669

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

am sina släktingar till vittnen och vigde sig där. Det är ju så som de gör nuförtiden. / Enligt prästens uppgift äro bröllop mycket ovanliga i Härlunda. Brudparet cyklar fram till prästgården. Sen brukar de på kvällen eller eftermiddagen ha kalas för sina släktingar och vänner. Men det är ungefär som ett vanligt kalas utan några särskilda tillrustningar. / Men firades bröllopet i kyrkan, så de hade ett bröllopfölje med alla gästerna, så var ordningen i det densamma som vid begravningarna vid liktåg. De närmaste släktingarna kom närmast efter brudparet.

Brölloppen kunde vara 6-7 dygn, när det skulle vara riktigt bra, så det var annat till kalas, än dom de har nuförtiden. De hade ett ordstäv om det. Knallen sa: Bröllopet hos oss varte ~~XXXXXX~~ /varade/ så länge, att varenda kaka och själve tuppen strök han me'.

Vad för slags mat de fick ! Ja, de fick sovel och

30.
30

fisk. Till fisken skulle de framförallt ha fiskasuparna, och de blev så många ibland, att de var rätt så puliga, när de kom från bordet. Efteråt fick de pannkaka och så till sist drack de toddy. Ibland kokte de lite blåbärskräm av torkade blåbär, och så fick de formbakelser till det.

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Mi' mor talte om, att det var en karl från Husjönäs, som hade fått kräm ~~från~~ på ett kalas. Och sen skulle han tala om hurudant det var, när han kom hem. Han sa': "Schvart som bek /beck/ , segt som karlalort och så som fåglarna hade kakat på't.

Gåvor

Gåvor.

Jag tror aldrig de gav något åt brudparet mer än förningen. Men de brukade lägga ihop lite åt de' som lavade maten och passade upp vid bordet. Förning hade de med sig i långa banor. De' hade de i stora säckar. Det brukade vara : 3-4 brödkakor och lika många risgrynspannkakor och äggkakor och så formbakelser.

Sen de då hade ätit sig väl mätta, skulle de dansa.
Bruden och brudgummen skulle dansa först och sen skulle de
dansa med allihopa.

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Brudens mor skulle bädda åt brudparet, om hon levde.
De fick förstås ligga ordentligt i en säng, men åt de andra,
åt gästerna bäddade de sen på golvet, och där låg de så tätt,
att det mest var omöjligt att gå där. Och fick de inte plats,
lånade de hus åt dom hos nabönnerna.

De brukade skjuta på kvällen, när det hade blivit skumt.
Och sen skulle skjutarna in och ha mat och brännvin, om de
fick tag i dom. Men de sprang och gömde sig, för de krusade
de me'. Det var en gammal knekt, som hette Källberg, som
var ute och ~~skjöt~~ sköt vid ett bröllop. Och sen han hade
skjutit, kröp han ner bak en stor sten och skulle ladda om.
Men när de sprang och skulle ta reda, sprang de alldeles upp-
åta honom, så han skrek åt dom: "Ska I springa i mitt krut

era djävlar." Så på det viset røjde han sig, och det hade de alltid och skoja med honom om.

Det var ett stort bröllop i Trulsatorp, talte min svärfar om, hos en som hette Truls. Och där gick det en 18-20 skjutare ikring utanför och skulle skjuta. Och när gästerna satte sig till bordet för att ^{äta}kvällsmat, var fruntimmerna dödsförskrämda, för de var ju skotträdda ~~en~~, en del av dom åtminstone. Men Truls lugnade dom och sa bara, att de inte skulle vara förskrämda. "Det skulle nog bli klent med skjutandet", mente han på. Och under hela tiden de åt hörde de, hur bössorna klickade utanför, men inte ett skott small. När de så hade slutat med och äta, gick Truls ut och talade vid dom och bad, att han skulle få se på deras bössor. Och sen han hade sett på dom sa han åt dom, att nu kunde de skjuta, om de ville. Och de lär ha gjort det med. Men den där ~~XX~~ Truls - liksom många andra gubbar på den tiden - var lite konstig och kunde en hel del.

Det var ett stort bröllop i Spjutaretorp, som en rik gubbe hade. Men han klädde inte om sig till bröllopet utan han satt i fyren i sina gamla kläder. På den tiden var det vanligt, att tiggare skulle passa på vid bröllop, så de fick sig ett mål mat och en sup. Så kom det en tiggegubbe in där, och när han fick se den andre sitta borte vid spisen gick han bort och satte sig bredvid honom och viskade till honom: "Har du fått något här idag?" Men då blev den andre rasande förstås och röt till åt honom: "Åh vet hut, din förbannade dumbom, det är jag som gör gillet." Men sen var det han, som gick och klädde om sig.

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV 2669Lyten.

Den första och sista månaden under havandeskapet var den farligaste för lyten. Det beror helt och hållet på mora, om barnet skall få lyte.

Fallandesjuka fick barhet, om mora' var nära, när de slaktade kreatur. Det fanns inget botemedel mot det, om de inte första gången barnet föll klädde av dom varenda kläa'-trase och kölnade /brände/ upp det. Och det skulle faren gö-

(Z.s.)

ra. När Perssons Edla föll första gången gjorde vi
det. Persson låg full i kammaren, men vi väckte honom och
han klädde av henne och kölnade upp varenda tråd. Och sen
bar han ut askan till en skreva borte i hagen, där aldrig
några människor gick. För var det någon som gick över en
plats, där det låg så'n aska, så fick han fallandesjuka.

Skriklyte.

Skriklyte får barnet, om de skriker på det
genom ett fönster. Det yttrar sig på det viset, att ungen
aldrig är tyst utan ligger och gnäller och gnyr jämt. Det bo-
tas med att ta barnet genom fönstret både i ny och nedan.

Skriklyte.

LUND: UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

35.

3!

2669

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2669

Småland
Allbo hd
Härlunda sn
Uppteckningsår: 1930

Upptecknat av: Bengt Söderberg
Berättat av: Stina Johansdotter
g. Svensson
Född år 1833 i Härlunda

Tandfällning.

När barnet fällde en tand, skulle de kasta den på
elden och säga: "Här kastar jag den gamla, ge mig en ny
istället."

Tandfällning.

Småland

Ungt. Prof. Torberg

39
37

H. H. H.

Småland

1930

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2069

Prof. H. H. H.
1853

Dagarna i påskveckan.

Dagarna i påsk-
veckan.

Bullamåndag, stenkaketisdag,
dymmelonsdag, skära torsdag, långa fredag, påska-
lördag.

Till måndagen skulle de ha ba-
kat färska bullar. På tisdagen skulle de ha sten-
kakor. Dessa bakade de på en liten rund plåt utan
bräddar, och när den ena sidan var bakad, stack

de under stenkaketvoiten (eller tveten), en spade ung. som en grissla. Sen kokte de mjölkadoppa, som de hade att doppa stenkakorna i. Först rullade de ihop stenkakorna, sen doppade de ändan i mjölkdoppet och bet tvärt av. Merendels skulle de ha stenkakor var lördagskväll. Sen kunde de baka någon gång, så det räckte en halv vecka.

På skära torsdag, långa fredag och påska lördag vet jag inte, om de skulle ha någon särskild mat, men de skulle väl ha det lite bättre de dagarna än eljest.

Under påskveckan skulle de inte äta fläsk. De hade liksom lite avsky för det. De dagar de gingo till nattvarden, skulle de inte heller äta fläsk.

Både påskada'n och annandag påsk skulle de äta så mycket ägg, de orkade få ned. De krossade skalen på äggen, för att inte hönorna skulle få

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESBOK

dem hela, ty då fick de vana på att hacka sönder
äggen.

2669

Det var ganska brukligt att färga äggen. De färgade både gula, blå, gröna och röda, och färgen lade de på i mönster, så den ena halvan kunde vara röd och den andra grön.

LUNDS UNIVERSITET
FOLKMINNESARKIV

När smeden var sjuk, färgade Malin äggen åt honom och trädde upp skalen på ett snöre och hängde vid hans säng. Men det var ju barnsligt. Fast något roligt skulle väl han också ha, och tyckte han, att det kunde vara något med några färgade ägg, så skall väl jag inte missunna honom det.

Småland

Cyrt. m. Bengt Persson

Ber. av Sten Johan Petersson
född 1833 i Lärunda

M. M.
Sm. Lärunda

1900

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bengt Johansson

--- 40.
40

*Rektor av S:t. Joh. skola
i Sjöbo 2669
född 1833 i Hålsjö*

Dymmelonsdag.

Dymmelonsdag.

Till dymmelonsdag skulle de ha
bykt färdigt. Särskilt garnet skulle de byka i dymmel-
veckan, för då skulle det bli vitt och grannt.

Småland

Hol. M. 160

Sm. Härbunda

1930

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Uppr. P. Lönnberg

Per. Stina Johansdotter 2669
född 1833

41.

41

Långafredag.

Långafredag.

Långafredag skulle de piska
varandra med björkeris, för de skulle bli lydiga
för året.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

44
42
2669

Pingsten.

Pingsten.

Så djupt som regnet blötte
vid pingst skulle torkan ta vid midsommar.

(Ett annat: Så djupt regnet
tar i 8:de veckan, så djupt tar torkan vid midsommar.)

Småland
H. M. M.
In. Hålanda
Uppså 1930

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Uppså Prof. Hålanda

43
43

Per Sten Hålanda
- född 1833 -

2669

Solen.

Solen.

Påskada'n dansar solen, för då glä-
der den sig över att ha fått sin Frälsare tillbaka.
Jag har både hört och sett det. Hon var så klar och
grann, så det syntes tydligt.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

--- 44
44
2669

Föddes barnen på en torsdag, var det inte bra.
Det skulle inte gå bra för torsdagsbarn, påstod de.

2669

Tranedan.

Tranedan.

Någon särskild dag som de kallade tranedan har jag aldrig hört talas om. Men om Varfruaftan /aftonen före Vårfrudagen/ skulle de lägga sig i dagsljus, och då brukade de säga, att tranan bär ljus i säng. Min mor hade alltid så brått att lava kvällsmat den dan, så att vi kom i säng i dagsljus.

LUND UNIVERSITET
FOLKMINNERARKIV

46.

46

2669

Go'ran. (gorån)

Go'ran(gorån).

Go'ran bakte de av deg och de
klämdes ihop så de blevo tunna i ett go'ranjärn.
Det såg ut precis som ett sån't där gammaldags våf-
feljärn, som man kniper ihop precis som en smedtång.